

Arrest

nr. 237 161 van 18 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DEN BROECK
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2020.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2020 houdende de annulatie van de terechtzittingen vanaf 18 maart 2020 als preventieve maatregel ter vermindering van de verspreiding van COVID 19.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 6 november 2015 en heeft zich een eerste maal vluchteling verklaard op 16 november 2015.

Op 17 augustus 2017 besloot de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker ging in beroep tegen deze beslissing.

Bij arrest nr. X van 16 mei 2018 besloot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Zonder België te verlaten, diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in op 11 oktober 2018.

Op 20 februari 2019 werd verzoekers volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk verklaard (administratief dossier, stuk 14).

Op 24 oktober 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent Afghaans staatsburger, geboren in het jaar 1376 (d.i. 1997-1998). U bent afkomstig uit het dorp Sarcheno van het Surobi district dat in de provincie Kabul ligt. U bent soennitisch moslim van Pashtu origine. Uw broer, Al. A., was werkzaam bij het Afghaanse Nationale leger.

Op een zekere dag kwamen de dorpsleiders naar uw vader met de boodschap dat zij van de taliban het bericht hadden gekregen dat uw broer diende te stoppen met werken bij het leger. Uw broer had op dit moment dienst op de militaire basis in Helmand. Uw vader bracht uw broer de volgende dag telefonisch op de hoogte van dit nieuws. Uw broer weigerde echter zijn functie als soldaat op te geven. Vijf of zes maanden later kwam uw broer tijdens zijn verlof naar huis. Nadat hij een avond met vrienden had doorgebracht keerde hij niet naar huis terug. Uw familie informeerde zich bij kennissen en vrienden, bij het plaatselijk ziekenhuis en in het districtshuis of iemand meer info had in verband met uw broer, maar deze zoektocht leidde niet tot resultaat. Tien maanden na de verdwijning van uw broer kreeg uw familie via de dorpsoudsten het bericht dat de taliban de ontvoering van uw broer hadden opgeëist.

Minder dan een maand later kwamen de dorpsleiders opnieuw bij uw familie langs. Ditmaal met de boodschap dat de taliban eisten dat u zich bij hen zou aansluiten. Uw vader weigerde echter u te laten gaan. U stond achter zijn beslissing. Ongeveer tien dagen later kwamen de dorpsoudsten voor een tweede maal langs met dezelfde eis. Ditmaal gaven ze uw familie de boodschap dat, indien u zich niet bij de taliban aansloot, u zou verdwijnen net als uw broer. Hierna bleef u nog twee dagen in het dorp. U vertrok uit Sarcheno in de 6de maand van 1394. Via Iran en Turkije reisde u naar Europa. U was ongeveer twee maanden onderweg. U kwam aan in België op 6 november 2015 en diende op 16 november 2015 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 17 augustus 2017 besloot het CGVS tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus inzake uw asielaanvraag. U tekende beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Op 16 mei 2018 werd deze beslissing en haar motieven door de RvV bevestigd.

U verliet België niet en diende op 11 oktober 2018 een tweede verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. U verklaart dat u via uw familie verneemt dat de situatie verslechtert en dat uw broer nog steeds spoorloos is, dat u de waarheid vertelde tijdens uw eerste verzoek en dat men nog steeds vragen stelt over u. U legt geen documenten voor ter staving van uw huidig verzoek, maar verklaart wel dat bepaalde documenten, waaronder een klacht met betrekking tot de ontvoering van uw broer, nog thuis in Afghanistan liggen.

Op 20 februari 2019 werd uw verzoek ontvankelijk verklaard.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat in uw hoofde een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt bestaat. Uit uw verklaringen op zowel het CGVS als op de DVZ blijkt namelijk dat u blijft volharden in uw eerder asielrelaas en u verder louter verwijst naar de algemene veiligheidssituatie in uw regio van herkomst.

Wat betreft uw eerdere asielmotieven, dient te worden opgemerkt dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U kon omwille van uw inconsistente en niet overtuigende verklaringen niet aannemelijk maken dat uw broer bij het ANA werkzaam was als soldaat, noch dat u persoonlijk bij terugkeer een vrees dient te koesteren voor de taliban omwille van het beweerd profiel van uw broer. Deze beslissing en haar motieven werden door de RvV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in bij de Raad van State tegen de beslissing van de RvV. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek. De beoordeling daarvan staat dan ook vast en blijven volharden in uw verhaal werpt hier geen ander licht op.

Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw verzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar de asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet. Zo verklaart u dat uw familie bevestigt dat uw broer nog steeds spoorloos is en dat de situatie verergerd is. Ze raden u aan in België te blijven, ook al werd uw eerste verzoek geweigerd. Van nieuwe zaken weet u niks, maar u heeft eerder de waarheid verteld. Daarenboven zouden de taliban nog steeds naar u vragen in het dorp (Verklaring volgend verzoek, 29.01.2019, vraag 15; CGVS, 01.10.2019, p. 2-3). U verklaart verder nog dat er nieuwe documenten beschikbaar zouden zijn bij u thuis in Afghanistan, waaronder een klacht die werd ingediend bij de overheid ten gevolge van de ontvoering van uw broer (Verklaring volgend verzoek, 29.01.2019, vraag 19). Als er effectief documenten voorhanden zouden zijn kan men in de eerste plaats verwachten dat u deze aanbrengt wanneer u gehoord wordt op het CGVS, ruim acht maanden nadat u verklaarde op de DVZ over het bestaan van deze documenten, vooral omdat u nog regelmatig contact hebt met uw familie (CGVS, 01.10.2019, p. 3). Zelfs indien u dergelijke documenten kon voorleggen volstaat dit niet om de beoordeling van uw eerdere vluchtmotief te wijzigen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt namelijk dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid van uw relaas.

Wat betreft uw overige verklaringen, namelijk dat u al lang hier bent en uw vingerafdrukken hier werden genomen – wat u verhindert naar een andere lidstaat van de EU te gaan – dient te worden opgemerkt dat deze elementen geen verband houden met uw vrees ten opzichte van uw land van herkomst (CGVS, 01.10.2019, p. 2). Uw verklaringen omtrent de algemene veiligheidssituatie (CGVS, 01.10.2019, p. 3) zijn loutere verwijzingen naar de algemene situatie in uw land van herkomst en tonen geen persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aan. De vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en u blijft hierover in gebreke.

Na voorgaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk kon maken een gegrond vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin te hebben en er evenmin zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de

Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon

in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de het district Surobi, provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 153-157, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>), **COI Focus: Afghanistan – Veiligheidssituatie in het district Surobi (provincie Kabul) - 25 april 2019** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_het_district_surobi_provincie_kabul_20190425_2.pdf, **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 162-167, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit beschikbare informatie rapport blijkt dat de provincie Kabul ruw geschat 4,9 miljoen inwoners heeft en dat er in 2018 in de provincie 1866 burgerslachtoffers vielen. Het gros van deze slachtoffers, met name 1686, vielen in deze periode in de hoofdstad Kabul bij zelfmoord- en complexe aanslagen. Dit

maakt dat er voor de gehele provincie Kabul (met uitzondering van de stad Kabul) 180 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal burgerslachtoffers in verhouding met het aantal burgers.

Het gros van het beperkt aantal gewelddaden die in Surobi plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Volgens de meerderheid van de beschikbare bronnen staat het district onder controle of invloed van de overheid en er is amper rapportering van intern ontheemden (IDP's) die het district verlaten omwille van conflict-gerelateerd geweld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surobi, provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Surobi in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Surobi een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Surobi. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsverplichting, alsook voert hij een manifeste appreciatiefout aan.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift nog volgend stuk: de COI Focus "Veiligheidssituatie in het district Surobi (provincie Kabul)" van 25 april 2019 (stuk 3).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Vooreerst dient erop gewezen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming op 17 augustus 2017 besloot tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kon worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden werkzaamheden van zijn broer bij het Afghaanse Nationale leger (ANA), noch aan de door hem voorgehouden vrees voor vervolging door de taliban omwille van vaagheden, inconsistenties en ongeloofwaardigheden in zijn verklaringen.

Verzoeker ging in beroep tegen deze beslissing.

Bij arrest nr. 203 842 van 16 mei 2018 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kon worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden werkzaamheden van zijn broer bij het Afghaanse Nationale leger (ANA), noch aan de door hem voorgehouden poging tot rekrutering door de taliban, alsook dat verzoeker geen vrees voor vervolging voor de taliban weet aannemelijk te maken omwille van het voorgehouden profiel van zijn broer.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van volgende verzoeken om internationale beslissingen, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.3.2.2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker in zijn huidig (tweede) verzoek om internationale bescherming blijft vasthouden aan zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming. Zo verklaart verzoeker dat hij van zijn familie verneemt dat de situatie verslechtert en dat zijn broer nog steeds spoorloos verdwenen is. Verzoeker benadrukt dat hij in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming de waarheid vertelt en dat de taliban nog steeds naar hem vragen in Afghanistan. Verzoeker verklaart dat bepaalde documenten, waaronder een klacht met betrekking tot de ontvoering van zijn broer, nog bij hem thuis in Afghanistan liggen maar legt geen documenten neer ter staving van zijn huidig verzoek om internationale bescherming.

In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) zijn eerste verzoek om internationale bescherming werd afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat omwille van zijn inconsistente en ongeloofwaardige verklaringen geen geloof kon worden gehecht aan de voorgehouden werkzaamheden van zijn broer bij het ANA als soldaat en dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging zou koesteren voor de taliban niet weet aannemelijk te maken; (ii) verzoeker in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen heeft afgelegd en/of nieuwe documenten of bewijsstukken heeft aangebracht die betrekking hebben op zijn verzoek en zich daarentegen beperkt tot het louter verwijzen naar zijn eerder uiteengezette asielmotieven; (iii) in zoverre

verzoeker verklaart dat er nieuwe documenten beschikbaar zouden zijn bij hem thuis in Afghanistan moet worden opgemerkt dat kan worden verwacht dat hij deze op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (ruim acht maanden na zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken) zou voorleggen, vooral omdat hij nog veel contact heeft met zijn familie en dat hoe dan ook omwille van de hoge graad aan corruptie en omloop van valse documenten de bewijswaarde Afghaanse documenten bijzonder relatief is en op zich niet van die aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas; (iv) verzoekers verklaring als zou hij hier al lang zijn en zijn vingerafdrukken hier genomen zijn geen verband houdt met zijn vrees ten opzichte van zijn land van herkomst en (v) verzoekers verklaringen omtrent de algemene veiligheidssituatie loutere verwijzingen naar de algemene situatie in Afghanistan inhouden en zij geen persoonlijke vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aantonen.

2.3.2.3. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker in zijn huidig (tweede) verzoek om internationale bescherming geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft nu hij geen enkel concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing dienaangaande.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift nog aanvoert dat hij Afghanistan al meer dan vijf jaar verlaten heeft en hij verwesterd is, dient te worden benadrukt dat deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade *in concreto* dient te worden aangetoond. Dit wordt ook uitdrukkelijk gesteld door UNHCR in de richtlijnen van 30 augustus 2018 waar in dit verband expliciet wordt vermeld dat “*Based on the preceding analysis, UNHCR considers that, depending on the individual circumstances of the case, persons associated with, or perceived as supportive of, the Government or the international military forces, may be in need of international refugee protection on the ground of their (imputed) political opinion or other relevant grounds. Such persons include: (...) j) individuals perceived as “westernized”* (p. 48 - 49). Er dient derhalve rekening te worden gehouden met en het is afhankelijk van de individuele en concrete omstandigheden eigen aan elke zaak. De vrees moet met andere woorden geïndividualiseerd en geconcretiseerd worden. *In casu* maakt verzoeker zijn verklaarde risicoprofiel echter niet *in concreto* aannemelijk. Hij beperkt zich immers louter tot de algemene verwijzing naar zijn verblijf in Europa. Nergens uit zijn verklaringen is echter gebleken of en wat verzoeker dient te vrezen en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan ook werkelijk problemen zal kennen omwille van het feit dat hij er lange tijd niet heeft gewoond. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn langdurige afwezigheid anders gepercipieerd en geïnterpreteerd zal worden. Verzoeker toont op geen enkele manier aan dat zijn langdurige afwezigheid in

Afghanistan voor hem risico's inhoudt en dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. Bovendien maakte verzoeker noch op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enige melding van een vrees voor vervolging omwille van verwestering. Het voor het eerst opwerpen van dergelijke vrees in onderhavig verzoekschrift is laattijdig.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de motivering van de bestreden beslissing onverminderd overeind en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert eraan dat deze wetsbepaling de omzetting vormt van artikel 15, *sub c*, van de Richtlijn 2011/95/EU en een bepaling is waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest "*Elgafaji*" waar het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar "*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat "*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, het zuidoosten en het oosten van Afghanistan. Zo zijn er een aantal provincies die te kampen hebben met een voortdurende en open strijd tussen anti-regeringselementen (hierna: AGE's) en de Afgaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In deze provincies is er sprake van aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van

grondoffensieven, luchtbombardementen, aanslagen met “*improvised explosive devices*” (hierna: IED's), e.d. In deze provincies vallen er veel burgerslachtoffers en dwingt het geweld de burgers om hun woonplaats te ontvluchten. In andere provincies is er geen aanhoudende en open strijd maar vinden wel regelmatig veiligheidsincidenten plaats, waarbij de omvang en intensiteit van het geweld lager ligt dan in de provincies waar openlijk wordt gevochten.

Tevens is de veiligheidssituatie in de steden anders dan de veiligheidssituatie op het platteland, gelet op de verschillen in typologie en omvang van geweld tussen het platteland en de steden.

Verschillen in veiligheidssituatie blijken tenslotte ook uit de visuele weergave ervan in de ‘*conflict severity*’ map van UNOCHA. Op basis van drie indicatoren (veiligheidsincidenten, burgerslachtoffers en conflict-gerelateerde interne verplaatsingen) onderscheidt UNOCHA voor elke provincie en per district vijf categorieën naargelang de ernst van het conflict (UNOCHA, “*Afghanistan: Humanitarian Needs Overview 2019*”, p. 2, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 18 maart 2019). Het betoog in het verzoekschrift dat de precieze ligging van verzoekers dorp niet kan worden achterhaald, is bijgevolg niet dienstig nu op het niveau van elke provincie en elk district moet worden gekeken.

Een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier, leidt dan ook tot de vaststelling dat het geweldsniveau, de omvang van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn.

Bijgevolg kan een loutere verwijzing naar een Afghaanse nationaliteit niet volstaan.

De focus moet worden gericht op de regio waar verzoeker leeft (*in casu* de regio van bestemming) en op de beoordeling of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers afkomst uit het district Surobi van de provincie Kabul wordt niet betwist.

Met betrekking tot de veiligheidssituatie wordt in de bestreden beslissing nog terecht overwogen als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 153-157, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>), **COI Focus: Afghanistan – Veiligheidssituatie in het district Surobi (provincie Kabul) - 25 april 2019** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_het_district_surobi_provincie_kabul_20190425_2.pdf, **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 162-167, beschikbaar op

https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit beschikbare informatie rapport blijkt dat de provincie Kabul ruw geschat 4,9 miljoen inwoners heeft en dat er in 2018 in de provincie 1866 burgerslachtoffers vielen. Het gros van deze slachtoffers, met name 1686, vielen in deze periode in de hoofdstad Kabul bij zelfmoord- en complexe aanslagen. Dit maakt dat er voor de gehele provincie Kabul (met uitzondering van de stad Kabul) 180 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal burgerslachtoffers in verhouding met het aantal burgers.

Het gros van het beperkt aantal gewelddaden die in Surobi plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Volgens de meerderheid van de beschikbare bronnen staat het district onder controle of invloed van de overheid en er is amper rapportering van intern ontheemden (IDP's) die het district verlaten omwille van conflict-gerelateerd geweld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surobi, provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden

van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

In zoverre verzoeker hekelt dat de provincie Kabul zich niet in het centrum, doch wel in het Oosten van Afghanistan bevindt, dient te worden opgemerkt dat in het rapport *"EASO. Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis"* van juni 2019, waarnaar verzoeker overigens zelf verwijst in zijn verzoekschrift, wordt vastgesteld dat de provincie Kabul zich in het centrum van Afghanistan situeert (p. 101). Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat de respectievelijke precieze situering geen afbreuk doet aan de concrete veiligheidsanalyse van het district Surobi in de provincie Kabul.

Waar verzoeker in het verzoekschrift nog betoogt dat de commissaris-generaal meer aandacht blijft besteden aan het feit dat er enkel *"high profile"* doelwitten zijn in de provincie Kabul ondanks het hoge aantal slachtoffers en hij verwijst naar een tabel met burgerslachtoffers, benadrukt de Raad dat cijfergegevens (kwantitatieve gegevens) niet op zichzelf mogen worden beoordeeld, doch dat eveneens rekening moet worden gehouden met de kwalitatieve aspecten. Er dienen immers diverse objectieve elementen in ogenschouw te worden genomen om het reële risico zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, zoals het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal incidenten, maar tevens de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, enz.. Uit voormelde analyse blijkt dat, rekening houdend met deze diverse objectieve elementen, kan worden besloten dat er in de provincie Kabul actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Met het bekritisieren van voormelde analyse, het betoog dat de regio van verzoeker voor 80 % in handen is van de taliban en het verwijzen naar en citeren uit het rapport *"EASO. Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis"* van juni 2019, het rapport *"EASO. Afghanistan. Security Situation"* van juni 2019 en het rapport *"UNAMA, Afghanistan Annual Report on Protection of Civilians in Armed Conflict"* van 2018, toont verzoeker evenmin aan dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich steunt niet correct, dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De informatie waarop verzoeker zich steunt is immers dezelfde als deze waarop voormelde analyse is gestoeld.

Verder stelt de Raad vast dat de mate van het willekeurig geweld in de regio van herkomst van verzoeker niet hoog is. Bijgevolg is een grotere mate aan individuele elementen vereist om aan te nemen dat een burger er een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker, onder verwijzing naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 20 november 2017, meent dat hij een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van het willekeurig geweld dat in zijn regio plaatsvindt en dit vooreerst omwille van het feit dat hij al meer dan vijf jaar Afghanistan heeft verlaten en hij verwesterd is, kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hoger reeds werd vastgesteld in dit verband.

Waar verzoeker opmerkt dat er in de provincie Kabul hoge concentraties terugkeerders zijn, naast een groot aantal aanwezige IDP's terwijl de humanitaire hulp drastisch daalt en hij citeert uit het rapport *"EASO. Afghanistan. Security Situation"* van juni 2019 aangaande de moeilijkheden die terugkeerders ondervinden, wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM bestaat. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 van het EVRM wordt vereist (EHRM 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T./ Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zelf zal worden geconfronteerd met een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoeker zijn geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in zijn hoofde suggereren. Er wordt niet aangetoond dat verzoeker

bij terugkeer naar Afghanistan zal worden geconfronteerd met een dusdanige ernstige beperking van de bestaansmogelijkheden dat het voor hem onmogelijk zal zijn om op maatschappelijk en sociaal gebied te kunnen functioneren. De bewering in het verzoekschrift als zou hij geen enkel netwerk hebben in (de provincie) Kabul kan allerm minst gevolgd worden nu verzoeker zelf verklaart dat zijn familie nog steeds in Surobi verblijft (administratief dossier, stuk 6, p. 3).

Algemene informatie over de toestand waarin sommige teruggekeerde vluchtelingen en intern ontheemden (IDP's) terechtkomen, of algemene informatie over de socio-economische situatie in Kabul stad kan op geen enkele wijze afbreuk doen aan deze vaststelling.

Verder brengt verzoeker geen individuele elementen bij, noch blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekers persoonlijke omstandigheden van die aard zijn dat hij een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat hij een groter risico loopt dan andere burgers in zijn herkomstregio op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld aldaar.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig volgend verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. De Raad stelt verder vast dat verzoeker vervolgens op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend twintig door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER